

Örökrangadó

PRÓZA - TÁRCATÁR - LXIV. évfolyam, 19. szám, 2020. május 8.

Az „örökrangadó” nem azért volt kopott, mert nem színesben néztük, hanem mert már elment mellettünk az idő, a bölcsészkarra jártam, az MTK-Fradi meg régen nem számított Meccsnek, nagybetűvel, apámnak még inkább, nekem csak a gyerekkorom gomolyfelhős nosztalgiája volt. Idővel apám figyelme is el-elkalandozott, egyre élénkebben beszélgettünk, a franciaágyon feküdtünk mindketten, koktél-krékert ropogtattunk, boldog voltam, csacsogtam az apámmal, mire ő egyszerre elkomolyodott, és azt kérdezte, tényleg írtam-e egy drámát. Hogy az milyen különleges dolog. Hallja, meg is jelent. Elolvashatja-e. Olyan voltam, mint valami frontterület: egyszerre lángolt fel bennem egy leginkább a szerelemre és a hálára hasonlító gömbölyű érzés, hogy törődik velem (még életében sem mert ennyire megnyílni); és merevedtem bele, jéghidegen, az elvesztett pillanatba. Én nem akartam különleges dolgokat, még a saját drámámat sem, csevegni szerettem volna, ahogy mindenki más, ahogy a boldog fradisták csinálják, péntek este a tévé előtt az apjukkal, és nekem még sosem jutott ilyesmiből. Nem akartam a hippi apa drámaíró fia lenni.